

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

X Premi Literari Sant Jordi 1999

PREMI POESIA PER A JOVES

L'adéu del sol

d'Olimpia Martí Amigó

L'ADÉU DEL SOL

Blanc transparent de lluna,
això és el que vaig descobrir
en els teus ulls clucs.

Caliu roent de foc,
això és el que deien els teus llavis
aquella tarda.

Paraules inquietes i porugues,
son les que vaig veure difuminades
en el teu silenci.

Llum solitària. i viva,
és la que vaig imaginar
de les teves mans blanques.

Vent enfurismat i fred,
és el que em va semblar sospitar
de la tendresa de la teva veu.

I ara, aquest capvespre en tinc,
senzillament, la nitidesa
d'un dolç record.

SOMNI D'ULLS TRANSPARENTS

T'acaronava l'onada
i somreies,
et resseguia el sol
i recordaves,
et refrescava el vent
i imaginaves,
plovía la tristor sobre teu
i t'adormies, tendrament,
als braços de la nit.
La dolça claror de lluna
et mirava i tu,
amb els ulls clucs,
l'estimaves.

INSTANT

Cau la nit en el silenci,
et cerco.

Plora la foscor la teva absència,
et recordo.

Trontolla la pau a mans del vent,
t'enyoro.

Si alguna cosa no fa la lluna,
és oblidar-se dels captius nocturns
que corren esquivant la llum.

COLOR

T'enyoro en el senzill record de l'absència,
i ets púrpura de nit en l'instant mateix
de l'alba.

T'imagino al bell jardí dels somnis,
i ets la rosa mes dolça del color
del capvespre.

ESTELS

Cridant en un silenci espès
d'una boira fosca,
buscant en el no res
i cercant la rosa
que el vent sec
s'ha dedicat a envellir.

Mirant sempre
d'imaginar la claror
que ens dugui l'imatge
de l'ideal perdut,
quan de vegades
no cal anar més enllà.

Alçar la vista
i trobar la foscor d'una bandera
que esguarda petits bocins
de vidres trencats
llogaters d'un somni.

RETALLS

Llargues nits d'hivern
buscant algun estel que
brillés més que els altres,
nits on la foscor
m'amarava fins a treure'm
la por dels ulls.

Buscant destí a les meves cartes,
dormint entre la incomprensió d'unes llàgrimes
i el llambreig d'una mirada.
Cercant, a voltes,
la il·lusió del color negre,
sense ignorar la claredat del blanc.

Navegant,
per un mar de somnis irrealis,
espiant l'inesperat destí
d'una vella promesa,
sabent que no era certa.

Sospitant pànic
a la rosa d'un jardí moll
per la turmenta de l'alba.
Imaginant l'olor d'un bes
sense conèixe'l.

Descobrint,
a força de nits,
que estimar és desaparèixer.

VENT

La cridòria del vent
és l'incendi de l'instant
com un regalim de misteris,
retalla boscos incandescents.

Bocins de llum es descanvien
per arribar a un plomissol d'estels,
pescant els somnis
que la màscara de l'alba
s'encarregarà d'oblidar.

L'OCELL

Corren rumors
que el sol se'n va.
La dansa dels núvols vermells
ho enuncia.
Brollen esclatxes de llum
somrients i vives, molt vives.
Petits raigs de color blanc
decoren penombres en el capvespre.
Sobresurten imatges
d'un cel infernal.
Esbossos d'un somriure
desitjablement etern.
Es pot percebre la frescor
de l'aire endormiscat,
un suau lliscar de cabells rinxolats
s'escolen en el silenci del temps.

L'ESPERA

L'olor del silenci
m'ha dut la teva imatge
en el mar.

El regust de l'aire
es fon entre els dits
de neu blanca.

Estels roents t'esperen
asseguts en el temps.

NOMÉS SOMNIÀVEM

Paraules inquietes brollaven
per rius insospitats que no tenien fi.
Aparegué nu, en el capvespre,
un mot lleuger d'esperança.
Somiàvem allò que desitjàvem,
tímidament i quasi sense alè
pronunciàvem, dins nostre, un silenci
plegat de records.
Ens allunyàvem del temps,
el nostre gran enemic,
i esdeveníem pots d'estrelles
per por a desaparèixer.

EL VAIXELL

No hi ha horitzons
des d'aquí a dalt.
L'imperceptible silenci
i l'aire gelat,
provoquen la calma.
No existeix el temps,
només la nit
amb les seves ínfimes mirades.
Estels incandescents busquen
una ànima blanca per poder
seguir somiant.
Volaria, si pogués,
per sobre del mar
i faria d'aquest moment,
l'eternitat.

CLOENDA

Tremolant per una bella imatge
vaig aprendre la sensibilitat d'un instant.
Uns núvols roents com el foc
pintaven el cel d'aquell capvespre,
feia fred entre els arbres
i els meus ulls duien caliu.
No hi havia destins dibuixats
en l'horitzó que declinava davant meu.

ALBADA

La llum del sot balla,
per sobre les onades
i s'escola amb silenci
al dolç compàs del vent.

La remor de l'aigua
sembla no voler despertar
per poder dormir
als braços de la nit.